

Arrest

nr. 199 077 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2017 met referentienummer X.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2017 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 2 augustus 2017 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen onontvankelijk. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

*“R., G. (R.R.: [...])
geboren te U.E.S.S. op [...]1981*

*+ echtgenote: R., Albana (R.R.: [...])
geboren te D. S. op [...]1984*

*+ 3 minderjarige kinderen:
- R., V., geboren op [...]2006
- R., R., geboren op [...]2009
- R., V., geboren op [...]2012*

*nationaliteit: Albanië
adres: [...] Ronse*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 07.11.2011 in België asiel aan om redenen van bloedwraak. Deze asielpcedure werd op 05.04.2012 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkenen betekend op 11.03.2013. Pas meer dan 3 jaar en 7 maanden later verkoos de heer R. om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij keerde op 31.10.2016 vrijwillig terug naar zijn land van herkomst. Mevrouw R. verkoos eveneens om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 11.03.2013 tot 26.09.2016 illegaal in België. Op 26.09.2016 vroeg mevrouw R. en de kinderen een tweede maal asiel aan, doch deze aanvraag werd op 17.10.2016 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 27.10.2016. Mevrouw R. verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien opnieuw illegaal in België. De heer R. heeft eveneens nagelaten om zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kenbaar te maken aan de bevoegde World Trade Center II Antwerpsesteenweg 59 B 1000 Brussel T 02 793 80 00 helpdesk.dvzoe@dofi.fgov.be www.dofi.fgov.be www.ibz.be instanties zodat ook hij sinds zijn terugkeer naar België zich in illegaal verblijf bevindt. Uit illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. De duur van de asielpcedures – namelijk iets minder dan 5 maanden voor de gezamenlijke asielpcedure en 22 dagen voor de asielpcedure van mevrouw R. – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen verklaren dat zij in België het centrum van hun sociale en economische belangen hebben en dat zij in Albanië niets of niemand meer hebben. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene bij hun asielaanvraag verklaarden dat de ouders van de heer R. en de ouders, zussen en een broer van mevrouw R. in Albanië verbleven. Tijdens de tweede asielaanvraag van mevrouw R.

verklaarde zij tevens dat zij nog steeds contact had met haar ouders en dit via Skype. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet langer in Albanië zouden verblijven, noch dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in Albanië niets of niemand meer zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de heer R., zoals reeds eerder vermeld, op 31.10.2016 vrijwillig is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, wat er op wijst dat hij aldaar toch over een verblijfplaats beschikt. Volledigheidshalve dient er tenslotte nog opgemerkt te worden dat betrokkenen respectievelijk ruim 30 en 27 jaar in Albanië hebben verbleven. Bijgevolg kunnen hun verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Verder verklaren betrokkenen dat er geen Belgische ambassade of consulaire post aanwezig is in Albanië zodat betrokkenen onmogelijk onderhavige aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen en dat de Belgische ambassade in Bulgarije bevoegd is voor aanvragen van Albanese onderdanen maar dat betrokkenen evenwel niet over een verblijfsvergunning in Bulgarije beschikken om aldaar te verblijven tijdens de duur van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd zijn op verblijf in Bulgarije volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien wordt er van betrokkenen niet verwacht dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Bulgarije. Zij dienen zich enkel naar Bulgarije te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Albanië om daar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkenen wijzen ook op het feit dat de kinderen inmiddels al jarenlang schoollopen in België, dat de twee oudste kinderen, V. en R., op zeer jonge leeftijd naar België zijn gekomen, dat zij geen onderwijs hebben genoten in het Albanees en dat zij opnieuw zullen moeten wennen aan een totaal ander onderwijssysteem waarvan ze de aldaar gangbare taal niet onderwezen hebben gekregen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, vooreerst tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de twee oudste kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de twee oudste kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf, uitgezonderd de 22 dagen gedurende de tweede asielaanvraag van mevrouw R. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Verder tonen betrokkenen niet aan dat hun twee oudste kinderen een zodanige taal- en/of culturele achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school. Wat de scholing van hun jongste kind, V., betreft; dit kind is jonger dan 6 jaar en bijgevolg nog niet school- en/of leerplichtig in België.

Voor wat betreft de verwijzing naar een arrest van de Raad van State en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient er opgemerkt te worden dat het aan betrokkenen is om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Voor wat betreft het feit dat hun jongste zoon, V., in Gent is geboren, hij België nooit verlaten heeft en dat hij dan ook geen enkele binding heeft met het land van zijn ouders, noch dat hij de taal goed spreekt, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat hun jongste kind geen enkele band met Albanië zou hebben. Hoewel het kind niet in Albanië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Albanië. Betrokkenen hebben immers de Albanese nationaliteit en zijn in Albanië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen het kind tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht. Dit geldt eveneens voor de bewering dat de twee oudste kinderen nauwelijks of geen bindingen meer hebben met hun land van herkomst. Bovendien dient er nogmaals op gewezen te worden dat betrokkenen niet aantonen dat de grootouders, tantes en/of ooms van de kinderen niet langer in Albanië zouden verblijven. Aangezien de twee oudste kinderen respectievelijk 5 en bijna 2 jaar waren toen zij naar België kwamen, hebben World Trade Center II Antwerpsesteenweg 59 B 1000 Brussel T 02 793 80 00 helpdesk.dvzoe@dofi.fgov.be www.dofi.fgov.be www.ibz.be zij hun grootouders, tantes en/of ooms reeds gekend waardoor zij wel degelijk nog bindingen hebben met Albanië.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...)" (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen meer dan 6 jaar en half in België verblijven, dat zij thans zeer goed Nederlands spreken, dat zijn ten zeerste werkwillic zijn, dat mevrouw R. over een werkbepofte beschikt en dat zij een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd) verantwoordn niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondeheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 2 augustus 2017 nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en haar kinderen. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

" Bevel om het grondgebied te verlaten

*Mevrouw,
Naam, voornaam: R., A.
geboortedatum: [...]1984
geboorteplaats: D. S.
nationaliteit: Albanië*

*+ 3 minderiariqe kinderen: R., V., geboren op [...]2006, nationaliteit: Albanië
R., R., geboren op [...]2009, nationaliteit: Albanië
R., V., geboren op [...]2012, nationaliteit: Albanië*

wordt het bevel. gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen

tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielaanvraag. Een eerste asielprocedure werd op 05.04.2012 afgesloten met de beslissing 'weigerinq vluchtelingenstatus + weigerinq subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 11.03.2013, en verbleef tot 26.09.2016 illegaal in België. Op 26.09.2016 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan, doch deze werd niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Opnieuw verkoos

betrokkene geen gevolg te geven aan bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 27.10.2016. Sindsdien verblijft betrokkene opnieuw illegaal in België. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen is inmiddels ruimschoots overschreden.”

Op 2 augustus 2017 nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing vormt de derde bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“ Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

Naam, voornaam: R., G.

geboortedatum: [...]1981

geboorteplaats: U.E.R.S.

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene is op 31.10.2016 vrijwillig teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Betrokkene toont echter niet aan sedert wanneer hij opnieuw op het Belgische grondgebied verblijft. Betrokkene heeft nagelaten om zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied kenbaar te maken bij de bevoegde instanties”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“2.1.1

Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing opwerpt dat de door verzoekers aangehaalde elementen aangaande hun integratie en hun langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, ni. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat verzoekers langdurig verblijf en integratie in de Belgische samenleving, geen buitengewone omstandigheden zouden zijn (maar behoren tot de gegronde) en niet zouden verantwoord worden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie en langdurig verblijf niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoekers thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat verzoekers bovendien verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken,... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004, van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich een hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [...]" (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze, gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie en langdurig verblijf, welke door verzoekers werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹. Dat de onontvankelijkheidsbeslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu de door verzoeker aangehaald punten afgewezen worden met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering; stereotiepe. geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn" 2.

Dat in casu de onontvankelijkheidsbeslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers hun volledige bestaan hebben opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun reeds aangetoonde werkwilgheid, de werkbelofte, het feit dat zij reeds sedert 2011 in België verblijven, hun in België geboren kind en hun in België nog steeds school lopende kinderen, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Dat, gelet op hun langdurig legaal verblijf in België, hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving en hun nog steeds in België schoolgaande kinderen, aan verzoekers niet kan verweten worden dat zij hun aanvraag in België hebben ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.1.2

Dat verweerder geenszins alle argumenten van verzoekers, waarom zij hun aanvraag overeenkomstig het art. 9bis Vw. onmogelijk kunnen indienen in Albanië, op een afdoende manier heeft weerlegd.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht en van een kennelijke appreciatiefout.

Overwegende dat de bestreden beslissing geenszins motiveert waarom het feit dat hun kinderen (waarvan hun jongste in België is geboren), die sedert jaren in België schoollopen en nooit hebben onderwijs gekregen in de Albanese taal, niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid waardoor het voor verzoekers onmogelijk is om naar hun land van herkomst terug te keren.

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou door verzoekers niet zijn aangetoond dat een scholing niet het land van herkomst kan verkregen worden, dat de scholing van de twee oudste kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur behoeft en dat de scholing in illegaal verblijf plaatsvond, geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden met het feit dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui

démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial

exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises,. qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 20033) ;

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn zijn arrest dd. 11 december 20074 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het nog steeds schoolgaan van de kinderen van verzoekers bij de indiening van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers sowieso een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat het abrupte stopzetten van het schoollopen in België ernstige pedagogische, psychologische en emotionele schade bij de kinderen zal berokkenen.

Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing daarom ook een kennelijk gebrekkige motivering inhoudt.

Dat de bestreden beslissing in strijd met het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings-en van de zorgvuldigheidsplicht."

Verzoekers leggen niet uit op welke manier het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel door de huidige bestreden beslissingen worden geschonden. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort de wet van 29 juli 1991) en volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

In casu verwijst de eerste bestreden beslissing naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekers ingediende aanvraag onontvankelijk is nu de door hen aangehaalde elementen, met name de omstandigheid dat er in Albanië geen Belgische ambassade is, de lange duur van het verblijf in België, hun gezinsleven en hun integratie in België, het schoolgaan van hun kinderen, de ontstentenis van enige binding met Albanië en de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Voor elk van de aangehaalde elementen wordt concreet toegelicht waarom dit het geval is. Verzoekers kunnen dan ook niet beweren dat het om een stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering zou gaan. Verzoekers stellen dat "er geen enkele motivering" wordt gegeven waarom de aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie en langdurig verblijf niet in aanmerking kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheden. Er wordt ook niet toegelicht welke elementen wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Verzoekers lijken niet te begrijpen waarom de gemachtigde stelt dat de aangevoerde elementen van integratie tot de gegrondheid van de zaak behoren. Zij wijzen op twee arresten van de Raad van State met nrs. 118.953 en 135.090 van respectievelijk 30 april 2003 en 21 september 2004 waarin de Raad van State zou gesteld hebben dat integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. De Raad wijst erop dat uit het voormelde arrest nr. 135.090 van 21 september 2014 van de Raad van State blijkt dat integratie slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als

buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij zich in zo een situatie bevinden. Zij tonen niet aan dat door hen aangegane engagementen van algemeen belang zouden worden verbroken. Evenmin tonen verzoekers *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 van de Raad van State kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Zij tonen dan ook niet aan dat de gemachtigde *in casu* wel rekening had moeten houden met de elementen van integratie bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden. Verder merkt de Raad op dat de gemachtigde wel heeft uitgelegd wat een buitengewone omstandigheid is, met name een omstandigheid waardoor de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Ook wat betreft de elementen van de integratie en het langdurig verblijf heeft de gemachtigde zich niet beperkt tot de stelling dat die elementen behoren tot de gegrondheid. Hij heeft erkend dat verzoekers reeds in België zijn sedert november 2011, maar heeft er uitgebreid op gewezen dat verzoeker pas meer dan 3 jaar en zeven maanden na de kennisgeving van het bevel volgend op de eerste asielprocedure vrijwillig naar Albanië is teruggegaan en dat zijn echtgenote met de kinderen geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor zij tussen 2013 en 26 september 2016 illegaal in België verbleef. Ook nadat een tweede bevel om het grondgebied te verlaten volgde op de tweede asielprocedure ingediend door verzoekster, verkoos men geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker is vervolgens teruggekeerd naar België en heeft volgens de motieven van de beslissing nagelaten zijn aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kenbaar te maken waardoor ook zijn verblijf illegaal was. De gemachtigde motiveert dat uit illegaal verblijf geen rechten geput kunnen worden. Ook wat betreft de integratie, en dus de sociale en economische belangen, heeft de gemachtigde uitgebreid gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat er nog sterkere banden zijn met het herkomstland dan met België (nog contact met de ouders, vrijwillige terugkeer van verzoeker, 30 en 27 jaar verblijf in Albanië voor de komst naar België).

Wat de bevelen om het grondgebied te verlaten betreft wijst de gemachtigde op de rechtsgrond, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en motiveert hij dat verzoekers vreemdelingen zijn die vrijgesteld zijn van de visumplicht maar langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Verzoekers betwisten deze vaststellingen niet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verder voeren verzoekers eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het onderzoek naar het respect voor de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekers menen dat de gemachtigde onzorgvuldig is te werk gegaan en een kennelijke appreciatiefout heeft begaan. Nu verzoekers hun hele bestaan in België hebben opgebouwd, menen zij dat het niet ernstig is dat hun integratie, hun werkwillegheid, de werkbelofte, het feit dat ze reeds sedert 2011 in België zijn, een in België geboren kind hebben en in België schoollopende kinderen hebben, samen geen bijzondere omstandigheden uitmaken die het bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het herkomstland. Het tijdelijk karakter van de terugkeer verandert voor hen niets aan hun standpunt. De gemachtigde heeft op al deze elementen in de bestreden beslissing geantwoord en hij heeft in het kader van de humanitaire regularisatie een ruime appreciatiebevoegdheid waarop de Raad maar een marginale toetsingsbevoegdheid heeft. Ook al kan de Raad aannemen dat het geheel van deze elementen het niet gemakkelijk maakt voor verzoekers hun aanvraag bij de bevoegde post in te dienen, toch kan de Raad de motivering waarom deze elementen het niet bijna onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde post niet kennelijk onredelijk achten. De gemachtigde heeft hierbij ook verwezen naar het arrest van de RvS nr. 189.769 van 9 december 2009 waarin de Raad van State duidelijk stelt dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het

hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid betreffen van de aanvraag en niet kunnen verantwoorden waarom deze aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend.

Een kennelijke appreciatiefout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Verzoekers wijzen in het volgende onderdeel op hun schoolgaande kinderen en stellen dat dit element in ieder geval aanvaard moet worden als een buitengewone omstandigheid. Zij wijzen er enerzijds op dat de bestreden beslissing “geenszins” zou motiveren waarom het feit dat hun kinderen reeds jaren in België schoollopen en nooit onderwijs kregen in het Albanees, niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. Dit standpunt mist feitelijke grondslag nu de bestreden beslissing duidelijk maakt waarom de gemachtigde dit niet aanneemt als een buitengewone omstandigheid. Verzoekers gaan immers vervolgens zelf in op de motivering, zodat wel degelijk formeel werd gemotiveerd over de schoolgaande kinderen en het in België geboren jongste kind.

Verzoekers achten de motivering immers niet afdoende waar de gemachtigde stelt dat niet is aangetoond dat hun kinderen geen scholing in het herkomstland kunnen krijgen, dat er geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur nodig is en dat de scholing grotendeels in illegaal verblijf plaatsvond. Ze wijzen erop dat dit zowel door de Raad van State als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds werd aanvaard. Vooreerst merkt de Raad op dat dit zeer oude rechtspraak betreft van de Raad van State en de Raad, die overigens geen precedentswaarde heeft. Vervolgens tonen verzoekers niet aan zich in dezelfde situatie te bevinden als de personen in de door hen aangehaalde arresten. Zo blijkt uit het citaat dat de Raad van State de gemachtigde in die zaak kwalijk heeft genomen twee jaar de tijd genomen te hebben om de aanvraag, waarin werd gewezen op de schoolgaande kinderen, te beantwoorden. Daardoor had de gemachtigde volgens de Raad van State ervoor gezorgd dat nog twee extra volledige schooljaren waren verstreken waardoor het nog moeilijker werd terug te keren naar het herkomstland. *In casu* heeft de gemachtigde de diligente houding gehad binnen de twee maanden na de aanvraag de beslissing te nemen en dit begin augustus. Het risico op het verlies van een schooljaar en van de abrupte onderbreking van de schoolloopbaan moeten bijgevolg in dit geval gerelativeerd worden. Verzoekers laten de motieven ongemoeid en herhalen enkel zoals in de aanvraag dat dit elementen zijn die het bijzonder moeilijk maken om terug te keren teneinde hun aanvraag op de reguliere wijze in te dienen.

De Raad acht de motivering *in casu* niet kennelijk onredelijk. De gemachtigde heeft ook gebruik gemaakt van de juiste feitelijke gegevens en er blijkt geen incorrecte of onzorgvuldige beoordeling.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht of van de redelijkheidsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In hun tweede middel voeren verzoekers de schending aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 (hierna verkort het EVRM), van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het proportionaliteitsbeginsel en van de motiveringsplicht- en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Dat dient te worden vastgesteld dat verzoekers sinds 2011 in België verblijven.

Dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoekers in de Belgische samenleving geïntegreerd zijn en te Roeselare samenwonen met hun kinderen.

Dit zijn feiten waarvan verweerder op de hoogte is en dus deze niet zomaar kan wegfilteren.

Dat het betekenen van een onontvankelijkheidsbeslissing en bevelen om het grondgebied te verlaten een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins-en privé-leven.

Dat de verzoekers betekende beslissingen, welke een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden welke verzoekers hebben geweven in België sedert hun aankomst, een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel en derhalve strijdig is met het art. 8 E.V.R.M.

Dat er in casu geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekers en hun kinderen wordt veroorzaakt door het feit dat verzoekers en hun kinderen voor onbepaalde tijd het land dienen te verlaten en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met het art. 8 E.V.R.M. en het proportionaliteitsbeginsel.”

Voor wat betreft het gezinsleven van verzoekers, wijst de Raad erop dat zowel ten aanzien van verzoekers als hun meerderjarige kinderen een beslissing tot onontvankelijkheid inzake een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd genomen. De gemachtigde nam ook een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van alle gezinsleden. De verplichting om het Belgisch grondgebied (tijdelijk) te verlaten, geldt derhalve voor het hele gezin. Er is bijgevolg geen sprake van een scheiding ten gevolge van de bestreden beslissingen. Deze vaststelling volstaat reeds opdat kan worden geconcludeerd dat geen miskennis van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven voorligt.

Verzoekers wijzen verder op hun privéleven dat bestaat uit de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden die verzoekers hebben geweven in België sedert hun aankomst. Verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen maatregelen uitmaken die buiten verhouding staan met het nagestreefde legitieme doel. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoekers niet *in concreto* aantonen waarom hun private belangen die erin bestaan verder op onwettige wijze in België te kunnen verblijven zodat zij hun opgebouwde privéleven verder kunnen onderhouden *in casu* zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit het handhaven van de verblijfsreglementering. Het loutere feit dat zij sedert 2011 in België verblijven en in tussentijd alhier geïntegreerd zijn is wat dit betreft niet voldoende. De Raad wijst in dit verband nog op het motief in de onontvankelijkheidsbeslissing dat *“Betrokkenen verklaren dat zij in België het centrum van hun sociale en economische belangen hebben en dat zij in Albanië niets of niemand meer hebben. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene bij hun asielaanvraag verklaarden dat de ouders van de heer R. en de ouders, zussen en een broer van mevrouw R. in Albanië verbleven. Tijdens de tweede asielaanvraag van mevrouw R. verklaarde zij tevens dat zij nog steeds contact had met haar ouders en dit via Skype. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet langer in Albanië zouden verblijven, noch dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in Albanië niets of niemand meer zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de heer R., zoals reeds eerder vermeld, op 31.10.2016 vrijwillig is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, wat er op wijst dat hij aldaar toch over een verblijfplaats beschikt. Volledigheidshalve dient er tenslotte nog opgemerkt te worden dat betrokkenen respectievelijk ruim 30 en 27 jaar in Albanië hebben verbleven. Bijgevolg kunnen hun verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”* Ook aangaande de schoolgaande kinderen en het in België geboren jongste kind heeft de gemachtigde gemotiveerd en dit niet op onredelijke wijze. De gemachtigde heeft dus geantwoord op de aangevoerde elementen van integratie en heeft deze niet zomaar genegeerd. Verzoekers betwisten deze afweging van de gemachtigde niet. Zij verklaren ook niet waarom verzoeker vrijwillig is teruggekeerd. Verzoekers kunnen dan ook niet beweren dat de gemachtigde geen grondige afweging heeft gemaakt tussen het gezins- en privéleven van verzoekers en de belangen van de staat. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Respect voor het naleven van de procedure zoals neergelegd in de Vreemdelingenwet heeft wel degelijk een voordeel voor de Belgische staat en *in casu* tonen verzoekers niet aan dat hun belangen zwaarder zouden moeten doorwegen.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft al aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Lidstaten zijn niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun

grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Het staat verzoekers vrij een aanvraag om machtiging in te dienen waarbij zij zich beroepen op de aangehaalde elementen van integratie in hun herkomstland.

Een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel is niet aangetoond.

Verzoekers leggen niet uit op welke manier de bestreden beslissingen artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn schenden dat *in casu* in ieder geval niet van toepassing is. Dit middelonderdeel is onontvankelijk.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In hun derde middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht en het evenredigheidsbeginsel. Zij menen ook dat de rechten van verdediging werden geschonden.

Verzoekers geven de volgende toelichting:

“Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat verweerder geenszins in de onontvankelijkheidsbeslissing en in de bevelen om het grondgebied te verlaten motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw., geen rekening hield met het hoger belang van verzoekers kinderen en met het gezins- en familieleven van verzoekers in België.”

Artikel 74/13 vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest.

Verzoekers ontwikkelen hun middel in het licht van het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen. Ook al wordt er thans in de bestreden verwijderingsmaatregelen niet gemotiveerd aangaande het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, moet wel vastgesteld worden dat die motivering wel kan teruggevonden worden in de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag en door dezelfde attaché werd genomen. Beide beslissingen werden eveneens op dezelfde dag ter kennis gebracht. Het is duidelijk dat de gemachtigde eerst na beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling is gekomen dat er geen buitengewone omstandigheden waren die vereisten dat de aanvraag in het Rijk zou worden ingediend, om vervolgens over te gaan tot de afgifte van beide bevelen om het grondgebied te verlaten. Zoals *supra* gesteld is volgens de Raad in de eerste bestreden beslissing wel op redelijke wijze rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekers evenals met het hoger belang van hun kinderen.

De Raad meent dan ook dat uit de eerste bestreden beslissing, die samenhangt met de verwijderingsmaatregelen, afdoende blijkt dat met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening werd gehouden.

Een schending van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Verzoekers leggen verder in hun derde middel niet uit op welke manier de bestreden beslissingen de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging schenden. Deze middelonderdelen zijn bijgevolg onontvankelijk.

Het derde middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES